

LBRIS

We know
books

MAYA MOTAYNE
NOCTURNA

Traducere din limba engleză de
ANTUZA GENESCU

NEMIRA

Cuprins

1. Prințul fără viitor.	9
2. Hoața falită	26
3. Vulpea și dragonul.	35
4. <i>Cambió.</i>	46
5. Hoața-de-Fețe.	61
6. Cufărul.	74
7. Pariul	87
8. Porcul	101
9. Ospățul	112
10. Vistieria	124
11. Camera albastră	133
12. Prințul, hoața și bețivul	137
13. Libertate.	156
14. De ce?	159
15. Omul cu mantie cenușie	170
16. Cartea	175
17. Degetarul Albastru	189

18. Instinct de tată	206
19. Păpușarul	208
20. Prințul și ușa	226
21. Clepsidra	245
22. Planul	254
23. Prințul cel țănoș	266
24. Rămas-bun	273
25. Omul care nu putea muri	288
26. Un prinț și o hoață se furișează într-o închisoare	293
27. Ritualul	306
28. Reîntâlnirea	322
29. Biblioteca	325
30. Artificiile	332
31. Evadarea	359
32. Cuvinte cioplite în lemn	380
33. Înlocuitorul prințului	399
34. Un regat cu doi prinți	402
35. Măinile unui zeu	410
36. Dragonul	418
37. Ultimatumul	431
38. Hoața, prințul și sfârșitul	455
<i>Mulțumiri</i>	469

1

PRINȚUL FĂRĂ VIITOR

Un prinț se întoarce întotdeauna acasă.

Asta îi spusese mama lui Alfie cu trei luni în urmă, când el se îmbarcase pe nava sa, lăsând în urmă orașul San Cristóbal, înghițit de orizont. Acum, în vreme ce aceeași navă se apropia lin de portul din care plecase, umbra lui Alfie i se încolăcea în jurul picioarelor într-o spirală încordată.

Prințul revenise acasă.

Inelele capitalei îi apăreau mândre în fața ochilor, de la tavernele cocoșate din Țeapă, care înfruntau briza, la acele *haciendas*¹ impunătoare, cu vitralii și acoperișuri înclinate din chirpici, aflate mai la distanță de coastă, în inelul numit Panglica. Munții domneau falnici în depărtare. Dacă mijea ochii, prințul deslușea lanurile de trestie-de-zahăr legându-se

¹ „Moșie; bunuri“, în limba spaniolă, aici cu sensul în care cuvântul este folosit în engleză, de „conac, casă“ (n. red.).

în bătaia vântului, gata să fie recoltate. Iar la orizont se înălța, desigur, palatul, ca un al doilea soare.

Degetele lui Alfie strânseseră balustrada, vecele stacojii fâlfâind tot mai ușor în timp ce echipajul se pregătea de andocare. Prăvăliile și tavernele din port erau decorate cu felinare vrăjite să lumineze toată noaptea, pentru a-i întâmpina pe marinarii care se întorceau pe întuneric. Bizar, dar, în ciuda celor petrecute, orașul nu părea deloc schimbat. Dar așa se întâmplă de câte ori vii acasă. Tu ești altul, celelalte arată la fel.

Lui Alfie îi venea să-i strige căpitanului să întoarcă vasul. Inima, care îi bătea ca nebuna, îl îndemna să plece înapoi pe mare, să nu calce pe pământul său de baștină.

– Preamărite prinț Alfehr! îi spuse căpitanul, smulgându-l din lumea gândurilor. V-a sosit trăsura.

Alfie trase adânc aer în piept, fără a-și lua ochii de la limpezimea mării albastre. De pe punte, vedea bancuri de pești colorați săgetând apa, netulburăți de nava care plutea deasupra lor. Îndată ce vasul părăsise oceanul străin și agitat, alunecând în îmbrățișarea domoală a Suavei, apa care-i scălda ținutul natal, prințului i se făcuse stomacul ghem. Știusese atunci că se apropia prea mult de casă. Nu mai era cale de întoarcere.

Ca toată lumea, se născuse cu o afinitate pentru unul dintre cele patru elemente. În cazul lui, pentru apă. Nu că ar fi fost cel mai priceput vrăjitor al apei; ca majoritatea nobililor, nu se concentrase prea mult pe studierea elementelor. Dar tot ar fi vrut să biciuiască aerul cu brațele și să silească valurile să-i împingă vasul înapoi în larg.

– Îți mulțumesc pentru servicii, Bastien! spuse el, în schimb.

După ce căpitanul făcu o reverență și dădu să se retragă, îl rugă:

– *Espérate!*¹

– Da, Alteța Voastră?

– Arăt... Alfie îl privi pe furiș. Arăt cum trebuie?

Bastien îi aruncă o privire plină de subînțelesuri.

– Arătați foarte bine, prințul meu! Și, chiar de n-ar fi așa, familia voastră tot ar fi fericită să vă vadă. Indiferent de situație.

Alfie încuviință din cap recunoscător, iar căpitanul îl lăsă în voia gândurilor. În ultima săptămână, în speranța că-i vor dispărea cearcănele, prințul renunțase să mai bea și să citească până târziu în noapte orice text despre magia nepermisă care îi cădea în mână. Cât stătuse la bordul navei, băutura îl făcuse prea îndrăzneț ca să ascundă cât de pierdut se simțea. Căutase un rost al suferinței sale, dar nu descoperise decât mânie. Echipajul îi știa necazurile prea bine, dar el n-ar fi vrut ca mama lui să vadă în ce hal se schimbase în ultimele luni. Totuși, ascundea la șold sticla cu tequila, ancora care-l trăgea în jos, în brațele unei amortei binefăcătoare.

Alfie trecu pe schela improvizată spre docuri. Când atinse pământul cu picioarele, avu din nou senzația îngrozitoare că înțepenea locului, de parcă din pământ ar fi ieșit niște mâini care-l țineau legat de tărâmul acela plin de amintiri pe care încerca să le uite. Strânse din dinți și-și vârî călcăiele mai adânc în sol, să nu-l mai tragă umbra înapoi către vas. Ajunsesese acasă. Trebuia să mențină aparențele. Cu capul sus, porni către trăsura care îl aștepta.

Docherii, cetățeni ai regatului pe care urma să-l moștenească pe nedrept, încercuiră trăsura, sușotind între ei:

– Oare el să fie?

¹ „Așteaptă!” (în lb. spaniolă în original) (n. tr.).

- Prințul moștenitor Alfie s-a întors!

Cuvintele îi căzură pe umeri ca niște lespezi. Titlul de prinț moștenitor era al fratelui său Dezmin, nu al lui. Alfie grăbi pasul. O trupă de gărzi cu cape roșii, purtând însemnele Regatului Castallan, făcură scut în jurul trăsurii.

Un bărbat cu pălărie cu boruri își ridicase fiul pe umeri, pentru ca puștiul să vadă mai bine.

- *Mira, mijo!*¹ S-a întors prințul.

Alfie nu mai putea suporta. Ochii tuturor luceau a speranță. Cu inima zbatându-i-se în piept, ajunse la trăsură. Înainte de a urca, o voce din mulțime răsună mai puternic decât celelalte, trosnind în urechile sale ca un bici:

- Pierderea voastră e și a noastră, Alteță! Fie ca prințul Dezmin să se odihnească în pace!

Un zâmbet miji pe fața prințului, numai ca să se stingă în clipa următoare. Există un sâmbure de adevăr în spusele bărbatului - dispariția lui Dezmin era, neîndoielnic, și pierderea lor. Dar bărbatul se înșela asupra unui lucru. Dez nu era mort. Alfie revenise ca să-l găsească. Pentru oamenii aceștia care meritau un rege adevărat, pentru ei se întorsese. Va îndrepta el lucrurile.

Luptând cu durerea care îi stătea ca un nod în gât, privi mulțimea și spuse:

- Vă mulțumesc.

Vorbise ca din străfundurile pământului, dar mai bine decât cu glas spart.

În vreme ce trăsură se îndepărta de port, iar în zare se ghiceau porțile de argint ale palatului, groaza i se făcu ghem în stomac. Drumul se termină prea repede. Se spunea că timpul

¹ „Privește, fiule!“ (în lb. spaniolă în original) (n. tr.).

zboară când ești fericit, dar la fel de repede trece și când te așteaptă la orizont lucruri nedorite.

Porțile se deschiseră, iar trăsură înaintă legănat pe moșia regală. În față, palatul trona în mijlocul unui lac întins. Cupolele, petice de sticlă colorată, reflectau razele lunii în frânturi de un roșu aprins, azur și verde-jad.

Nu exista o fâșie de pământ care să lege palatul de tere-nurile învecinate. Cel puțin, nu una permanentă. Când cupeul ajunse la marginea lacului, cioplitorii în piatră de pe mal, vrăjitori cu toții, ridicară brațele la unison și din apă ieși un pod. În copilărie, Alfie scotea capul pe fereastră și se uita cum podul coboară înapoi în lac pe măsură ce trăsură înainta. Acum privea fix, drept înainte.

Vizitiul opri caii în fața palatului. Alfie coborî, simțindu-se mărunț pe lângă locuința sa maiestuoasă. Servitorul de lângă scările de piatră se înclină când prințul se apropie de el.

- Bine ați venit, Alteța Voastră, îi spuse. Regele și regina vă roagă...

- Să-i aștept în bibliotecă, îi luă Alfie vorba din gură. Acolo mergeau întotdeauna părinții lui când avea ceva important de discutat. Servitorul înclină scurt din cap. Mă duc imediat la ei. *Gracias!*¹

Alfie urcă treptele alene, capă fluturându-i în briza nopții. Când ajunse în dreptul ușilor, acestea se retraseră în interior, iar mirosurile familiare ale casei îl izbiră parcă - de bețișoare cu scorișoară care ardeau și care îi plăceau mamei sale atât de mult și de lenjerie de pat proaspăt spălată. Călcă apăsă pe gresia pictată de mână, făcând să răsună camerele de ecoul pașilor lui. Fâșii de pânză viu colorată acopereau

¹ „Mulțumesc“ (în lb. spaniolă în original) (n. red.).

tavanul, încălzind puțin atmosfera din coridoarele lungi și reci. Faianța de pe pereți, ca și gresia de pe podea, întruchipa un mozaic de culori vii – arabescuri oranj-închis, roșu-trandafiriu și galben vârațic. Servitorii se opreau din treabă și se înclinau în fața prințului care trecea pe lângă ei. Alfie îi saluta cu o mișcare din cap, tot mai stânjenit cu fiecare privire respectuoasă pe care o întâlnea.

Grăbi pasul spre bibliotecă. Dacă el și părinții lui trebuie neapărat să poarte o discuție, atunci trebuie și s-o încheie cât mai repede. În noaptea aceea, urma să joace și să câștige.

Coti pe un coridor larg, unde un servitor de nici doisprezece ani ștergea sârguincios de praf portrete cu rame aurite care înfățișau foști regi și regine. Cu un singur cuvânt magic, băiatul ridică în aer pământul și șterse tabloul imens al străbunicului lui Alfie. Servitorii erau învățați forme de magie simplă, care îi ajutau la menținerea curățeniei și a rânduiei. Alfie nu-l recunoscuse pe băiat, probabil că abia sosise la palat, dar văzu sclipirea cerceului argintiu din urechea lui dreaptă. Sigur era nou, din moment ce majordomul nu-l prinsese încă purtându-l. Alfie vru să treacă pe lângă el neobservat, dar băiatul îl văzu și făcu ochii mari. Deschise și închise gura ca un pește prins în cârlig.

– Prințe Alfehr!

Se răsuci cu spatele la tablouri și făcu o reverență adâncă. Dar, cum nu se mai concentră asupra lui, pământul începu să alunece. Alfie întinse mâna.

– *Parar!*¹

Pământul întepea deasupra capului servitorului, care se făcu roșu ca racul și îl recupără stânjenit.

¹ „Stai!“ (în lb. spaniolă în original) (n. tr.).

Alfie se îndepărtă grăbit, urmărit cu privirea de băiatul care îl privise cu prea multă speranță, asemenea oamenilor din port. Se repezi pe coridor și deschise brusc ușile de lemn ale bibliotecii. Se lăsă învăluit de liniștea încăperii cu tavan boltit, de sticlă colorată, care semăna cu o peșteră. Scări pe roți se propteau de rafturi peste rafturi de cărți aliniate la perete. În camera vastă erau birouri impunătoare și fotolii adânci, în care să te cufunzi cu o carte bună. În ciuda nenumăratelor discursuri moralizatoare despre moștenire și despre responsabilitate pe care le auzise aici, pentru el, unul, biblioteca își păstrase aura liniștitoare.

Alfie merse la raftul cel mai apropiat, în dreptul unei scări puțin mai înalte decât el. Privi în sus, la cărțile care se înșiruiu până la tavan. Pe cupola de sticlă era pictată istoria Regatului Castellan într-o beție de culori.

Alfie puse piciorul pe prima treaptă a scării.

– *Alargar!*¹ rosti.

Scara se ridică până la rafturile de sus. Umbra prințului se foi nemulțumită când se agăță de rafturile din fața lui. Probabil că era la o înălțime egală cu o scară din douăzeci de oameni. Dar lui nu-i era frică. Orice *bruxo*² care făcea măcar două parale se pricepea să cadă lin de la înălțime. Și, oricum, mai bine să stea acolo, sus, decât să aștepte jos, pe podea, să i se facă morală fiindcă își neglija îndatoririle de mai bine de trei luni.

Alfie își alungă iute gândurile acelea și mângâie cu palma cotoarele de piele. Era înconjurat de tomuri de magie de toate felurile. Cărți despre magia elementelor, o artă

¹ „Înalță-te!“ (în lb. spaniolă în original) (n. tr.).

² „Vrăjitor“ (în lb. spaniolă în original) (n. tr.).

LIBRIS | We know books

întemeiată pe abilitatea înnăscută de a modifica unul dintre cele patru elemente prin mișcare și instinct, volume despre lucrul cu vrăjile scrise și rostite, care se baza pe studierea atentă a limbajului magiei, și chiar tomuri despre cea mai misterioasă ramură a magiei, *propio*¹, care folosea abilități magice unice, specifice fiecărui *bruxo* în parte. Cei născuți cu *propio* erau considerați binecuvântați, căci aveau o legătură mai strânsă cu arta magiei. Fiecare formă se baza pe o energie interioară a vrăjitorului pe care doar acesta o putea invoca, respectând principiul echilibrului și al schimbului dintre om și magie – omul își oferă trupul și energia pentru a găzdui și a da forță magiei, iar ea îi oferă lui miracole.

Dar, oricâte cărți ar fi citit despre acest subiect, niciuna nu descria *senzația* pe care ți-o dădea magia, interacțiunea cu o forță vie atât de puternică, încât te copleșea și te puneă, în același timp, la locul tău. Magia nu putea vorbi, dar interacțiunea cu ea părea o conversație, un dans, o poveste împărtășită unui prieten, cu finalul deschis interpretărilor. Pentru Alfie, magia era ca un câine fără stăpân. Dacă te apropii de el cu tupeu, sare la tine. Dacă te apropii de el cu spaimă, se îndepărtează. Dar, dacă o faci cu inima deschisă și cu respect, îți dă voie să-l mângâi și să-l scarpini după urechi.

Prințul lăsa capul pe spate și se uită la pictura de pe tavan. Se concentrează, își lăsa mintea să alunece până când se simți în armonie cu magia care plutea în lume, în el – concentrația prin meditație, care îi luase ani de studiu. Când atingea starea aceasta, magia care se țesea prin lume parcă avea puls,

¹ „Propriu; care aparține unei persoane“ (în lb. italiană în original) (n. red.).

o inimă în stare să bată, și o simțea vibrând în aer, mai repede sau mai încet, ca să se armonizeze cu a lui.

Scăldat de curenții magici, Alfie rosti:

– *Contar!*¹

La porunca sa, pictura se învioră, rotindu-se în vârtejuri de culoare deasupra capului său. Magia dădu viață imaginilor. Prințul văzu cum poporul său e învăluit în culori aprinse, cum oamenii prosperă și întrebuițează magia neîngrădit. Deodată, apar la țărături cuceritorii din Englass și pictura se întunecă treptat. Cuceritorii îi înrobesc, iar lanțurile sclaviei sclipesc când magia e stoarsă din castallani și transferată noilor stăpâni, pentru ca aceștia să o poată practica mai intens. Regimul englassian distruge toate tomurile scrise în limba lor, silindu-i să uite limba care îi leagă de moștenirea lor – magia. Pe urmă, sclavii se eliberează din lanțuri și se revoltă împotriva cuceritorilor, redescoperindu-și limba. Povestea se încheie cu o pasăre mare care își rupe lanțurile de la gheare și își întinde aripile victorioasă – chiar imaginea de pe drapelele castallan. Iar sub pasăre apar trei cuvinte în castallană: *Magia Para Todos*. „Magie pentru toți.“

Alfie lăsa mâna jos, iar pictura redeveni statică. Încercase vraja asta cu mult timp înainte de a pleca de-acasă, dar nu-i reușise. Acum nu-și putu reține un strigăt de bucurie:

– *Wépa!*²

Ecoul răsună în toată biblioteca. Auzindu-l, lui Alfie îi pieri zâmbetul.

¹ „Povestește!“ (în lb. spaniolă în original) (n. tr.).

² „Grozav!“ (interjecție în limba spaniolă folosită în special de cei din Puerto Rico pentru a-și exprima bucuria) (n. red.).

În copilărie, Alfie și Dez obișnuiau să se furișeze în bibliotecă și să se dueleze cu săbiile lor tocite. Odată îl întrebaser pe Dez de ce se jucau de-a duelatul tocmai acolo, iar Dez, ridicând din umeri, îi spusese:

– E mare și e impresionantă. În cărți scrie că orice luptă cu sabia trebuie să aibă loc într-un loc mare și grozav. Pe urmă, dacă strigi, se aude peste tot.

Dez țipase, făcând să răsunе tavanul ca de peșteră. Alfie îi urmase exemplul, dar țipătul său sunase mai degrabă ca un ciripit.

– Vezi? zisese Dez, zâmbind. Eco-ul trebuie să răsunе tare de tot.

Alfie își lipi fruntea de scară. Șoaptele lui Dez se auzeau în tot palatul. Nu era încăpere în care să intre fără spaima că nu-și va regăsi fratele. Că murise cu adevărat, cum spunea toată lumea.

– Alfehr! strigă cineva de jos, spărgând liniștea.

Glasul bubui ca tunetul dinaintea fulgerului. Era al regelui.

Prințul tresări și apucă treapta scării cu ambele mâini. Regele Bolívar și regina Amada stăteau lângă scară și se uitau lung la el. De la înălțimea aceea, nu le putea citi fețele. Dacă Alfie era înalt și deșirat, tatăl său era bine clădit. Dez semănase mai mult cu el, Alfie moștenise trăsăturile mai delicate ale mamei lor.

– *Ven acá!*¹

Vocea reginei tremura – Alfie nu știa dacă de supărare sau ușurare.

– *Sí, mamá.* Prințul oftă. *Acortar!*²

¹ „Vino aici!” (în lb. spaniolă în original) (n. tr.).

² „Da, mamă... Micșorează-te!” (în lb. spaniolă în original) (n. tr.).

Scara se micșoră până când ajunse la o palmă de podea. Prințul coborî de pe ea și se întoarse către părinții săi. Mama lui își ținea mâinile împreunate sub veșmântul violet, cu volane. Îl cercetă cu ochi-i negri, mari, parcă nesigură că îl vede cu adevărat.

Alfie lăsă capul în jos, evitându-i privirea.

– Îmi pare rău că mi-a trebuit atât de mult să...

Nu apucă să-și ducă vorba până la capăt. Mama se apropie și îl trase la pieptul ei, într-o îmbrățișare strânsă. Regele îi cuprinse pe amândoi cu brațele, cu o blândețe pe care Alfie rareori o simțise la el. Prințul înțepeni de uimire.

– *Mijo*, spuse regele, cu glas moale.

– M-am întors, zise băiatul, gata-gata să izbucnească în lacrimi.

Regina Amada se retrase din îmbrățișare și-și mângâie fiul pe obraz.

– Nu, te-ai întors *acasă*. Ne-ai lipsit.

Vina rodea sufletul prințului. N-ar fi revenit dacă n-ar fi trebuit să ia parte la jocul din noaptea aceea. Dar părinții lui îl așteptau încă de când plecase. Iar acum îl priveau cu o încredere de care nu era demn. Totuși, nu se va fi întors acasă degeaba, dacă jocul îi oferea o șansă cât de mică să afle ceva care să-l ajute să-l găsească pe Dez.

– N-ar fi trebuit să lipsesc atât de mult, rosti el, cu vocea încărcată de emoție.

– Nu-i nimic, fiule, îl liniști regele, îndreptându-se către fotoliile capitonate. Se așeză și le făcu semn lui și mamei sale să-i urmeze exemplul. Fiecare jelește în felul său. Acum nu mai contează decât că te-ai întors.

Departa de casă, Alfie trăise cu grija că Dez fusese cel care îl apropiase de tatăl lui. Că, odată fratele său dispărut, legătura